

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 29 marca 1955 r.

Nr 14

TREŚĆ:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

81 — z dnia 5 marca 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych 109

81

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 marca 1955 r.

o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych.

Na podstawie art. 6 ust. 2 i art. 101 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 30, poz. 116 i Nr 54, poz. 268), zwanego w dalszym ciągu „dekretem”, zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Pracownikami kolejowymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są pracownicy zatrudnieni na kolei.

2. Za zatrudnienie na kolei w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się zatrudnienie we wszystkich jednostkach organizacyjnych resortu kolei bez względu na czas pozostawania w tym zatrudnieniu, z wyjątkiem zatrudnienia w Centralnych Zarządach: Przedsiębiorstw Robót Kolejowych, Kolejowych Zakładów Gastronomicznych, Przedsiębiorstw Usługowych „Orbis” i w podległych im przedsiębiorstwach oraz w Kolejowym Przedsiębiorstwie Robót Ładunkowych i w szkołach kolejowych.

Rozdział 2.

Renta starcza.

§ 2. 1. Pracownicy kolejowi zatrudnieni na stanowiskach maszynisty lub pomocnika maszynisty parowozu, elektrowozu, motowozu albo palacza parowozu mają prawo do renty starczej, jeżeli odpowiadają łącznie wszystkim następującym warunkom:

- 1) byli zatrudnieni na kolei co najmniej: mężczyźni 25 lat, a kobiety 20 lat, w tym
- 2) byli zatrudnieni na stanowiskach maszynisty lub pomocnika maszynisty parowozu, elektrowozu, motowozu albo palacza parowozu co najmniej 15 lat i
- 3) osiągnęli wiek: mężczyzna — 60 lat, kobieta — 55 lat.

2. Pracownicy kolejowi nie wymienieni w ust. 1, zatrudnieni na stanowiskach uprawniających do stopni służbowych na podstawie przepisów w sprawie stopni i odznak służbowych, umundurowania oraz dodatku za wysługę lat w resorcie Ministerstwa Kolei, mają prawo do renty starczej, jeżeli odpowiadają łącznie wszystkim następującym warunkom:

- 1) byli zatrudnieni na kolei co najmniej: mężczyźni 25 lat, a kobiety 20 lat, w tym

2) byli zatrudnieni na stanowiskach uprawniających do stopni służbowych co najmniej 5 lat i

3) osiągnęli wiek: mężczyzna — 65 lat, kobieta 60 lat.

3. Przy wymiarze renty starczej (ust. 1 i 2) każdy pełny rok stałego zatrudnienia na parowozie, elektrowozie lub motowozie i w służbie konduktorskiej przy obsłudze pociągów oraz na stanowiskach manewrowych, ustawiaczy i starszych ustawiaczy przy przetokach liczy się jako 14 miesięcy zatrudnienia na kolei.

§ 3. 1. Renta starcza przysługuje pracownikowi, który posiada wymagany okres zatrudnienia na kolei i osiągnął wiek starczy:

- 1) w czasie zatrudnienia na kolei lub
- 2) w ciągu 2 lat po ustaniu zatrudnienia na kolei, jeżeli zwolnienie z tego zatrudnienia nie nastąpiło na prośbę pracownika.

2. Renta starcza przysługuje również pracownikowi, który osiągnie wymagany okres zatrudnienia w ciągu 5 lat, licząc od ustania zatrudnienia na kolei wskutek:

- 1) przeniesienia służbowego do innego zatrudnienia w resorcie kolei,
- 2) przeniesienia z urzędu do zatrudnienia w naczelnym organach administracji państwowej, które określi Prezes Rady Ministrów,
- 3) skierowania do pracy społeczno-politycznej,
- 4) objęcia funkcji z wyboru, jeżeli z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie stanowiące główne źródło utrzymania.

Dla pracowników, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia pełnili funkcje społeczno-polityczne, bieg pięcioletniego terminu rozpoczyna się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Wymaganego od pracownika wyrażenia zgody na przeniesienie albo skierowanie do pracy społeczno-politycznej, albo też na objęcie funkcji z wyboru nie uważa się za prośbę o zwolnienie z zatrudnienia na kolei.

§ 4. Renta starcza wynosi:

- 1) dla pracowników zatrudnionych na stanowiskach maszynisty lub pomocnika maszynisty parowozu, elektrowozu, motowozu albo palacza parowozu — 60%,
- 2) dla innych pracowników kolejowych zatrudnionych na stanowiskach uprawniających do stopni służbowych — 50%

podstawy wymiaru w rozumieniu art. 11 ust. 1 i 2 dekretu,

R o z d z i a ł 3.

Renta inwalidzka.

§ 5. 1. Renta inwalidzka przysługuje pracownikowi, który posiada wymagany okres zatrudnienia na kolei i stał się inwalidą:

- 1) w czasie zatrudnienia na kolei lub
- 2) w ciągu 2 lat po ustaniu zatrudnienia na kolei, jeżeli zwolnienie z tego zatrudnienia nie nastąpiło na prośbę pracownika.

2. Renta inwalidzka przysługuje również pracownikowi objętemu rozporządzeniem, który stanie się inwalidą w ciągu 5 lat licząc od ustania zatrudnienia na kolei z powodów określonych w § 3 ust. 2.

§ 6. 1. Do nabycia prawa do renty inwalidzkiej wymagany jest odpowiedni okres zatrudnienia na kolei na stanowiskach uprawniających do stopnia służbowego. Okres ten wynosi dla pracowników w wieku:

powyżej 18 lat do 20 lat	—	1 rok
" 20 " " 22 "	—	2 lata
" 22 " " 25 "	—	3 "
" 25 " " 30 "	—	4 "
" 30 "	—	5 lat

2. Przy wymiarze renty inwalidzkiej stosuje się odpowiednio przepis § 2 ust. 3.

§ 7. Pracownik zatrudniony na stanowisku uprawniającym do stopnia służbowego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, nabywa prawo do renty inwalidzkiej, bez względu na okres zatrudnienia, jeżeli został zaliczony w związku z tym wypadkiem lub chorobą zawodową do jednej z grup inwalidów w rozumieniu art. 13 dekretu.

§ 8. 1. W zależności od rodzaju zatrudnienia, przyczyny inwalidztwa i grupy inwalidztwa renta wynosi odpowiedni procent podstawy wymiaru w rozumieniu art. 11 ust. 1 i 2 dekretu, określony w niżej podanej tabeli:

Grupa inwalidzka	Przyczyny inwalidztwa		
	wypadek lub choroba zawodowa	inne przyczyny	
	dla wszystkich pracowników zatrudnionych na stanowiskach uprawniających do stopni służbowych	dla pracowników zatrudnionych przez okres wymieniony w § 6 na stanowiskach maszynisty lub pomocnika maszynisty parowozu, elektrowozu, motowozu albo palacza parowozu	dla innych pracowników zatrudnionych przez okres wymieniony w § 6 na stanowiskach uprawniających do stopni służbowych
	% podstawy wymiaru		
I	100	70	60
II	75	50	40
III	50	40	30

2. Pracownik, którego służbowo przeniesiono ze stanowiska maszynisty lub pomocnika maszynisty parowozu, elektrowozu, motowozu albo palacza parowozu na inne stanowisko uprawniające do stopnia służbowego i na tym stanowisku stał się niezdolny do pracy, nabywa prawo do renty inwalidzkiej w wysokości przewidzianej dla stanowiska poprzedniego, jeżeli odpowiada łącznie wszystkim następującym warunkom:

- 1) pozostawał w zatrudnieniu na stanowisku maszynisty lub pomocnika maszynisty parowozu, elektrowozu, motowozu albo palacza parowozu co najmniej 10 lat,
- 2) przeniesienie nastąpiło ze względów służbowych lub z powodu stanu zdrowia,
- 3) od dnia przeniesienia do powstania inwalidztwa nie upłynęło więcej niż 5 lat.

3. Przepis art. 18 dekretu ma zastosowanie do pracownika kolejowego, który po nabyciu prawa do renty z kolei nigdzie nie pracował albo stan jego zdrowia uległ pogorszeniu w zatrudnieniu na kolei.

§ 9. Rentę inwalidzką przyszuje się od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu powstania inwalidztwa, nie wcześniej jednak niż:

- 1) u pracownika uprawnionego do pobierania zasiłku chorobowego — od dnia następującego po ustaniu tego prawa,
- 2) u pracownika nie uprawnionego do pobierania zasiłku chorobowego — od pierwszego dnia miesiąca następującego po ustaniu prawa do uposażenia służbowego,
- 3) u pracownika zaliczonego do III grupy inwalidów, z którym stosunku pracy nie rozwiązano — od pierwszego dnia miesiąca następującego po przeniesieniu na inne stanowisko, na którym może być wykonywana praca z obniżeniem kwalifikacji.

§ 10. 1. W zależności od czasu trwania nieprzerwanego okresu zatrudnienia po wyzwoleniu przysługuje pracownikom pobierającym rentę inwalidzką na podstawie niniejszego rozporządzenia dodatek do renty inwalidzkiej według następującej tabeli:

Za nieprzerwany okres zatrudnienia	Dodatek wynosi:	
	dla pracowników mających prawo do renty z tytułu zatrudnienia na stanowisku maszynisty lub pomocnika maszynisty parowozu, elektrowozu, motowozu albo palacza parowozu	dla innych pracowników mających prawo do renty z tytułu zatrudnienia na stanowiskach uprawniających do stopni służbowych
powyżej 15 do 20 lat	15% renty	10% renty
powyżej 20 lat	20% "	15% "

2. Dodatek nie przysługuje w razie pobierania renty inwalidzkiej z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

R o z d z i a ł 4.

Przepisy wspólne dla rent starczych i inwalidzkich.

§ 11. 1. Pracownicy zatrudnieni na stanowiskach maszynisty lub pomocnika maszynisty parowozu, elektrowozu, motowozu albo palacza parowozu, którzy nie posiadają warunków do nabycia prawa do renty w wysokości dla nich przewidzianej, nabywają prawo do renty przewidzianej dla innych pracowników zatrudnionych na stanowiskach uprawniających do stopni służbowych, jeżeli posiadają warunki niezbędne do uzyskania tej renty.

2. Pracownicy kolejowi zatrudnieni na stanowiskach uprawniających do stopni służbowych, którzy nie mają warunków do nabycia prawa do renty w wysokości prze-

widzianej niniejszym rozporządzeniem, oraz pracownicy kolejowi zatrudnieni na stanowiskach nie uprawniających do stopni służbowych nabywają prawo do renty z kolei na zasadach przewidzianych w dekrecie. Do pracowników tych stosuje się odpowiednio również przepisy § 2 ust. 3, § 6 ust. 2, § 12 i § 13.

§ 12. Pracownikowi wyróżnionemu nadaniem tytułu honorowego „Zasłużony Kolejarz Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” przysługuje miesięczny dodatek do renty starczej lub inwalidzkiej w wysokości 10% renty, jeżeli nie przysługuje dodatek na podstawie art. 59 dekretu.

§ 13. Pracownicy, którzy zostaną wydalenii z zatrudnienia na kolei, nie mają prawa do rent ani też innych świadczeń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Pracownikom tym wymierza i wypłaca się renty na zasadach przewidzianych w dekrecie.

Rozdział 5.

Właściwość i postępowanie kolejowych jednostek organizacyjnych.

§ 14. 1. Renty dla pracowników zatrudnionych na kolei, którzy nabywają prawo do nich na podstawie niniejszego rozporządzenia lub dekretu, oraz dla pozostałych po tych pracownikach członków rodzin wymierzają i wypłacają właściwe jednostki organizacyjne kolejowe.

2. Jednostki organizacyjne kolejowe nie wymierzają i nie wypłacają rent pracownikom, którzy byli zatrudnieni na kolei sezonowo.

3. Właściwe jednostki organizacyjne kolejowe:

- 1) wypłacają nadal renty, zaopatrzenia i zasiłki tym osobom, które pobierały te świadczenia z kolei w dniu 31 grudnia 1954 r. na podstawie przepisów dotychczasowych w rozumieniu art. 78 lub na podstawie przepisów wymienionych w art. 100 pkt 3 dekretu,
- 2) wymierzają i wypłacają renty rodzinne dla członków rodzin pozostałych po tych byłych pracownikach, którzy pobierali z kolei w dniu 31 grudnia 1954 r. renty, zaopatrzenia lub zasiłki na podstawie przepisów dotychczasowych w rozumieniu art. 78 dekretu lub na podstawie przepisów wymienionych w art. 100 pkt 3 dekretu.

§ 15. 1. Uprawnienia Ministra Pracy i Opieki Społecznej określone w art. 98 dekretu przysługują w stosunku do pracowników kolejowych i do pozostałych po nich członków rodzin Ministrowi Kolei.

2. Określone w dekrecie prawa i obowiązki b. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przysługują w stosunku do osób wymienionych w niniejszym rozporządzeniu właściwym jednostkom organizacyjnym kolejowym wymierzającym renty.

§ 16. Postępowanie w sprawach świadczeń wszczy-
na się na podstawie wniosku zgłoszonego za zgodą zainteresowanego przez zakład pracy lub radę zakładową (miejscową) albo na wniosek samego zainteresowanego lub jego pełnomocnika.

§ 17. 1. Od decyzji wydawanych przez właściwą jednostkę organizacyjną kolejową służy prawo odwołania do Komisji Odwoławczej, której skład, właściwość i tryb postępowania określi Minister Kolei w porozumieniu z Przewodniczącym Centralnej Rady Związków Zawodowych.

2. Prawo wniesienia odwołania przysługuje w ciągu 30 dni licząc od następnego dnia po doręczeniu decyzji.

Rozdział 6.

Świadczenia dodatkowe.

§ 18. 1. Osobom, które pobierają z tytułu własnej pracy renty lub zaopatrzenia z kolei na podstawie niniej-

szego rozporządzenia lub na podstawie dekretu albo przepisów dotychczasowych wymienionych w art. 100 pkt 3 dekretu, a które przesiedlają się w ciągu jednego roku, licząc od dnia rozwiązania stosunku służbowego, z miejscowości ostatniego zamieszkania przed dniem rozwiązania stosunku do innej miejscowości w granicach Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, przysługuje prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia w wysokości przewidzianej w przepisach normujących należności pracowników kolejowych, zatrudnionych na podstawie mianowania w przypadkach przeniesienia.

2. Zwrot kosztów przesiedlenia w takiej samej wysokości przysługuje niepodzielnie również członkom rodziny pozostałym po osobie wymienionej w ust. 1, a uprawnionym do renty lub zaopatrzenia, jeżeli przesiedlenie dokonane zostało przez nich w ciągu roku, licząc od dnia śmierci żywiciela, i jeżeli żywiciel z tego prawa nie skorzystał w terminie dla niego przewidzianym.

§ 19. Osobom pobierającym z kolei renty, zaopatrzenia lub zasiłki na podstawie niniejszego rozporządzenia lub na podstawie dekretu albo przepisów dotychczasowych, określonych w art. 78 i art. 100 pkt 3 dekretu, przysługuje prawo do kolejowej opieki lekarskiej, deputatu opałowego i ulgowego przejazdu i przewozu kolejami na zasadach dotychczasowych.

Rozdział 7.

Wysokość świadczeń emerytalnych z tytułu zatrudnienia na kolejach w państwach obcych.

§ 20. 1. Osoby (b. pracownicy, wdowy, sieroty), które posiadają obywatelstwo polskie, a które w dniu 30 czerwca 1954 r. pobierały zasiłki z tytułu zatrudnienia na państwowych kolejach w państwach obcych lub na b. Kolei Wschodnio-Chińskiej, mają prawo do renty w wysokości określonej w niniejszym rozdziale.

2. Za osoby wymienione w ust. 1 uważa się również osoby, które po dniu 30 czerwca 1954 r. nabyły lub nabyły prawo do zasiłku na podstawie wniosków zgłoszonych przed dniem 1 lipca 1954 r.

§ 21. 1. Osoby wymienione w § 20, które nabyły prawo do zasiłku z tytułu własnej pracy, mają prawo do renty w wysokości zależnej od okresu zatrudnienia i od zarobku określonego w ust. 4.

2. Za okresy zatrudnienia uważa się okresy pracy na podstawie mianowania i umowy w państwach obcych.

3. Do okresów zatrudnienia (ust. 2) dolicza się tylko okresy:

- 1) pracy na podstawie mianowania i umowy na kolei w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jeżeli z tytułu tej pracy nie przysługuje zaopatrzenie emerytalne z polskiego ubezpieczenia kolejowego,
- 2) służby w Wojsku Polskim oraz w formacjach i oddziałach wojskowych lub partyzanckich, przewidzianej w art. 8 dekretu,
- 3) służby w armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich

4. Jako zarobek przyjmuje się uposażenie zasadnicze według stanu prawnego z dnia 31 lipca 1952 r., wypłacane pracownikom kolejowym zatrudnionym na podstawie mianowania. Osoby objęte niniejszym rozdziałem zalicza się do poszczególnych podstawowych grup uposażenia przez przyrównanie czynności wykonywanych ostatnio na kolejach w państwach obcych do czynności na stanowiskach obowiązujących na polskich kolejach w miesiącu lipcu 1952 r. Jeżeli nie da się ustalić grupy uposażenia, za zarobek przyjmuje się kwotę 500 zł.

§ 22. 1. Byłym pracownikom państw obcych, którzy nie pracowali w ogóle w Polsce przed wyzwoleniem, a którzy podjęli zatrudnienie na polskich kolejach do

piero po wyzwoleniu i z tego tytułu nabyli już prawo do zaopatrzenia z kolei, dolicza się do wysługi emerytalnej wszystkie okresy ich zatrudnienia na podstawie mianowania i umowy w państwach obcych. Doliczenie to ma wpływ na wymiar zaopatrzenia według zasad obowiązujących do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Z doliczenia określonego w ust. 1 korzystają także wdowy i sieroty.

§ 23. Dla ustalenia podstawy wymiaru renty przyjmuje się:

- 1) 60% zarobku podniesionego o 49%, jeżeli jest on przywiązany do jednej z grup uposażenia, albo
- 2) kwotę 500 zł, jeżeli nie da się ustalić grupy uposażenia.

§ 24. 1. Za okres 15 lat zatrudnienia renta z tytułu własnej pracy wynosi 40% sumy przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru (§ 23). Za każdy następny rok zatrudnienia renta wzrasta o 3% aż do osiągnięcia 100% sumy przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru, co stanowi pełny wymiar renty z tytułu własnej pracy przy 35 latach lub więcej zatrudnienia.

2. W razie osiągnięcia mniej niż 15 lat zatrudnienia renta wynosi za okres zatrudnienia do 10 lat włącznie 30% sumy przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru (§ 23); za każdy następny rok zatrudnienia do 15 lat włącznie renta wzrasta o 2% tej sumy.

3. Ułamki roku wynoszące 6 miesięcy lub więcej liczy się jako cały rok, poniżej zaś 6 miesięcy nie liczy się.

§ 25. Gdyby renta z tytułu własnej pracy obliczana w myśl niniejszego rozdziału, wynosiła mniej niż 140 zł miesięcznie, wypłaca się rentę w wysokości 140 zł miesięcznie, gdyby zaś wynosiła ona ponad 447 zł miesięcznie, wypłaca się rentę w wysokości 447 zł miesięcznie.

§ 26. 1. Wdowa wymieniona w § 20 ma prawo do renty rodzinnej w wysokości 50% renty, do której miałby prawo mąż na podstawie niniejszego rozdziału.

2. Gdyby renta dla wdowy obliczona w myśl niniejszego rozdziału wynosiła mniej niż 98 zł miesięcznie, wypłaca się jej rentę w wysokości 98 zł miesięcznie, gdyby zaś wynosiła ona ponad 224 zł miesięcznie, wypłaca się rentę w wysokości 224 zł miesięcznie.

§ 27. 1. Sierotom wymienionym w § 20 przysługuje prawo do renty rodzinnej w wysokości:

- 1) po 25% renty rodzinnej przysługującej wdowie, jednak łącznie dla wszystkich sierot nie więcej niż 100% renty rodzinnej pobieranej przez wdowę, albo
- 2) po 25% renty, do której miałby prawo ojciec na podstawie niniejszego rozdziału, jeżeli nie przysługuje renta rodzinna wdowie, jednak łącznie dla wszystkich sierot nie więcej niż 100% renty, jaka by przysługiwała ojcu z tytułu własnej pracy.

2. Jeżeli opiekunowi nie przysługuje na sieroty zasiłek rodzinny z innych tytułów, w miejsce renty rodzinnej dla sierot wypłaca się zasiłek rodzinny.

§ 28. Do osób wymienionych w niniejszym rozdziale stosuje się również przepis art. 80 ust. 2 dekretu.

R o z d z i a ł 8.

Przepisy przejściowe.

§ 29. 1. Wnioski o przyznanie renty inwalidzkiej zgłoszone po dniu 31 grudnia 1954 r. przez pracowników, którzy przed tym dniem ulegli nieszczęśliwym wypadkom w zatrudnieniu na kolei na stanowiskach zajmowanych na podstawie mianowania, a którzy nie otrzymali z tego tytułu renty z powodu dalszego pozostawania w zatrudnieniu na kolei na stanowiskach zajmowanych na podstawie mianowania, rozpatruje się na podstawie dekretu i niniejszego rozporządzenia.

2. Za podstawę wymiaru renty inwalidzkiej przyjmuje się zarobek określony w art. 11 dekretu, należny przed wypadkiem, a jeżeli zarobku tego nie da się ustalić, przyjmuje się kwotę 500 zł.

§ 30. 1. Pracownikom, którzy w dniu 31 grudnia 1954 r. pozostawali w zatrudnieniu na kolei, a którzy w tym dniu byli objęci przepisami wymienionymi w art. 100 pkt 3 dekretu, przysługuje na ich wniosek prawo do renty starczej w wysokości przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu albo w wysokości przewidzianej w dekreście, jeżeli do dnia 1 lipca 1959 r. ukończą 60 lat życia i osiągną 35 lat zatrudnienia, w tym 10 lat zatrudnienia na kolei po wyzwoleniu.

2. Przepis ust. 1 stosuje się w przypadku ustania zatrudnienia wskutek zwolnienia pracownika ze służby przez władzę służbową bądź na prośbę pracownika.

§ 31. 1. Pracownikom kolejowym zatrudnionym na podstawie mianowania, z którymi stosunek służbowy został rozwiązany przed dniem 1 stycznia 1955 r., a którym nie przyznano jeszcze zaopatrzenia, przyznaje się zaopatrzenie z urzędu na zasadach obowiązujących do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Członkom rodzin, którzy pozostali po pracownikach zmarłych przed dniem 1 stycznia 1955 r. w czasie zatrudnienia, albo po emerytach zmarłych przed tym dniem, którzy w dniu śmierci pobierali zaopatrzenie lub odszkodowanie za nieszczęśliwe wypadki z powodu służby, przyznaje się i wypłaca zaopatrzenia również na zasadach obowiązujących do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, przy zastosowaniu począwszy od dnia 1 stycznia 1955 r. zmian wprowadzonych dekretem.

§ 32. Byli pracownicy kolejowi, którzy w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pobierają na podstawie przepisów wymienionych w art. 100 pkt 3 dekretu zaopatrzenia emerytalne z tytułu własnej pracy wskutek rozwiązania stosunku służbowego z innych przyczyn niż trwała niezdolność do pracy na kolei lub osiągnięcie wieku uprawniającego do zaopatrzenia, zatrzymują prawo do pobierania zaopatrzenia, jeżeli:

- 1) przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia ukończyli 60 lat życia i posiadają co najmniej 25 lat wysługi emerytalnej, albo ukończyli 55 lat życia i posiadają 35 lat wysługi emerytalnej lub
- 2) są inwalidami.

§ 33. Kwoty wypłacone na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, a nie znajdujące uzasadnienia na podstawie niniejszego rozporządzenia i dekretu, ulegają umorzeniu z mocy prawa.

R o z d z i a ł 9.

Przepisy końcowe.

§ 34. W sprawach nie unormowanych niniejszym rozporządzeniem stosuje się odpowiednio przepisy dekretu.

§ 35. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1946 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. z 1946 r. Nr 38, poz. 231, z 1947 r. Nr 42, poz. 209, z 1949 r. Nr 61, poz. 477 i z 1953 r. Nr 11, poz. 41).

§ 36. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Kolei.

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r., z tym że przepis § 32 wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1955 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz